

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

בפני כבוד השופט אורן סילברמן

תובעת טל אמסלם

נגד

נתבעים

1. רננה לוי
2. מנשה לוי

פסק דין

- 1 בהליך זה עתרה התובעת לחיוב הנתבעים בתשלום נזקים בסך של 350,000 ₪ בעילה מכוח
2 חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק").
3
- 4 2. התובעת טוענת כי הנתבעת פרסמה כנגדה דברי בלע והשמצות ברשת הפייסבוק וכן
5 בהודעות וואטסאפ. הנתבעת הוציאה דיבתה של התובעת רעה והשפילה אותי בפומבי בפני
6 אלפי אנשים ובעזרת בני משפחה וחברים עבר שיתוף הדברים לחשיפה במימד ענק. בעקבות
7 הדברים נאלצה התובעת לעזוב את מקום עבודתה לאחר שלא יכלה לשאת את השמועות
8 והרכילויות. התובעת שקעה בדיכאון בשל הדברים ופנתה לטיפול נפשי שאף הוביל לטיפול
9 תרופתי. פרסומי הנתבעת 1 כללו תיאורים המהווים הטרדה מינית ורמיזות בהקשר זה
10 כלפי התובעת. הנתבע 2 העלה פוסט בו הפנה לדף הפייסבוק של התובעת תוך הוא מפרסם
11 את פרטיה, תמונתה ומוציא דיבתה.
12
- 13 3. הנתבעת טענה כי העלתה לפייסבוק את תמונת התובעת תוך שפירטה את אשר אירע -
14 פירוק משפחתה, ולא העלילה עליה דבר. תגובת התובעת, שחשפה עצמה ברשת, הביאה
15 לפרסום הדברים. אין מדובר בהתבטאויות המהוות לשון הרע והתובעת לא מצביעה כלל
16 על החלקים הרלוונטיים בפרסום המהווים לטענתה לשון הרע. התפטרות התובעת
17 מעבודתה במשטרה לא היתה קשורה כלל בפרסום ברשתות והיתה מתוכננת עוד קודם לכן.
18 אין כל קשר בין המצב הנפשי של התובעת לפרסומים אלא הוא נובע ממעשיה של התובעת
19 עצמה. מדובר בחופש הביטוי שיש לתת לו משקל. לא היה כל נזק ולא היתה כל כוונת זדון.
20 הסכום הנתבעת מפורך ואין ראיות להוכחת הנזק הנטען.
21
- 22 4. התובעת הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה. כן הוגש מסמך חתום ע"י הפסיכולוג אריה
23 מישקין. בדיון מיום 07.11.21 הסכימה התובעת כי המסמך האמור לא ישמש ראיה בהליך
24 (עמוד 9 שורות 25-26).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

1 5. הנתבעים הגישו תצהירי עדות ראשית חתומים על ידם.

2

3 6. משלא עלה בידי הצדדים להגיע להסכמות נחקרו המצהירים בחקירה נגדית והצדדים
4 סיכמו את טענותיהם בעל פה.

5

6

הבסיס המשפטי

7

8 7. בהתאם להלכה "את בחינת השאלה אם פרסום פלוני מהווה לשון הרע יש לערוך ב-4
9 שלבים: בשלב הראשון יש לבחון אם מה שפורסם עולה כדי "פרסום" במובנו של מונח זה
10 בחוק איסור לשון הרע; בשלב השני יש לבחון אם מה שפורסם מהווה "לשון הרע" כאמור
11 בחוק זה, וזאת לפי משמעות הפרסומים בהקשר אובייקטיבי, קרי: לפי אמות המידה
12 המקובלות על האדם הסביר; ובשים לב לקביעותינו להלן בדבר מידת העניין הציבורי
13 שבפרסום (וראו פסקה 12 לעיל). ככל שנמצא כי "פורסם" דבר מה המהווה "לשון הרע",
14 יש להוסיף ולבחון בשלב השלישי את תחולתן של ההגנות השונות הנזכרות בחוק, שיש
15 בכוחן לשלול את אחריותו של המפרסם בלשון הרע. אם לא קמות הגנות מסוג זה, בשלב
16 הרביעי והאחרון ייקבע הסעד המתאים בנסיבות העניין ראו והשוו לשלבי הניתוח כאמור
17 עניין הרציקוביץ', בעמ' 568; עניין שרנסקי, פסקה 17) (ע"א 6903/12 **Canwest**
18 **Global Communications Corp** נ' אלי עוזר (22.07.15)).

19

20 8. הנטל להוכיח כי קיים פרסום המהווה לשון הרע מוטל על כתפי התובע. באם יוכח כי היה
21 פרסום וכי הוא מהווה לשון הרע, הנטל להוכיח כי התקיימה איזה מההגנות הקבועות חוק,
22 רובץ על כתפי הנתבע (ר' אורי שנער **דיני לשון הרע** (1997) בעמ' 93 וכן, בין היתר, ע"א
23 751/10 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך** ס"ה(3) 369).

24

25 9. לעניין בחינת לשון הרע הרי שנקבע כי "פרשנות ה'פרסום' והשאלה אם טמונה בו לשון
26 הרע, תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות
27 ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן
28 שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב
29 של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על ידי
30 הטוען לפגיעה בו" (ע"א 1104/00 **דודי אפל נ' איילה חסון**, פ"ד נו(2), 607). עוד נקבע כי
31 ישנה חשיבות לבחינת כלל הנסיבות הקשורות בפרסום "משמעות הפרסום נבחנת לא רק
32 על סמך המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם, אלא גם אל מול הנסיבות החיצוניות
33 הסובבות את הפרסום.... המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעיתים במובן המילולי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20-05-35588 אמסלם נ' לוי ואח'

1 כפשוטו ולעיתים כמסקנות בין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגיע תוך
2 בידודן וניתוקן מהקשרן אלא נהפוך הוא, יש לראותן על רקען הכללי בו הובאו ובהקשר
3 הדברים בו פורסמו" (ר' ע"א 751/10 לעיל).
4
5 10. בנוסף יש גם להתחשב בכלל לפיו, "כאשר בית המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף
6 את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע" (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני
7 הרציקוביץ' נח(3) 558).

דין והכרעה

10
11 11. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים והראיות שהוצגו בהליך אני סבור כי דין התביעה כנגד
12 הנתבע 2 להידחות. התביעה כנגד הנתבעת 1 צריכה להתקבל אך בחלקה הקטן, בנוגע לחלק
13 מהפרסומים, ובהעדר הוכחה של נזק מצד התובעת.

יסוד הפרסום

16
17 12. עסקינן בטענות בנוגע לפרסומים שביצעו הנתבעים ברשת הפייסבוק. בהתאם להתפתחות
18 הפסיקה הרי שכבר הוכר כי פרסום ברשתות חברתיות, לרבות ברשת הפייסבוק, גם
19 במסגרת תגובה לפוסט, מקים את יסוד "הפרסום" על פי חוק איסור לשון הרע (ר' רע"א
20 1239/19 שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (8.1.2020). רע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו
21 (15.4.2018), רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק
22 בינלאומיים בע"מ (25.3.2010), ע"א 62613-09-16 מרקוס נ' בוהדנה (19.3.2017) ורע"א
23 3086/17 בוהדנה נ' מרקוס (18.5.2017))
24
25 13. למעשה הנתבעים לא חלקו על קיומו של יסוד הפרסום, בכל הקשור לפוסטים והתגובות
26 בפייסבוק, וניתן בהתאם לקבוע כי יסוד זה התקיים.

לשון הרע

29
30 14. בטרם נעבור לבחינת השלב השני, האם בדברים היה משום לשון הרע, יש להתייחס תחילה
31 לסרטון שצורף כנספח א' לתצהיר התובעת ולסעיף 7 לתצהירה ממנו עולה לכאורה טענה
32 לקיומה של עוולה מכוח איסור לשון הרע גם בנוגע למתועד בסרטון זה. אין מקום לקבל
33 טענה זו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

15. ראשית, מדובר בהרחבת חזית אסורה - לא נטען דבר בהקשר זה, גם לא ברמז, במסגרת כתב התביעה, אשר עסק כל כולו בפרסומים בפייסבוק ובוואטסאפ כמפורט בסעיף 5 לכתב התביעה ובפרק ג' לו (ר' גם עמוד 8 שורות 16-8).
16. שנית, לדברים משנה חשיבות שעה שעסקינן בתובענה בגין לשון הרע ובהקשר זה קובעת הפסיקה כי יש לפרט את מכלול הטענות הקונקרטיות לקיום לשון הרע ואין די בהפניה כללית - "כאשר מדובר בהוצאת דיבה, המילים (או המעשה, לפי העניין) מהוות את הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין. על כן, כבר נקבע, כי התובע על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה (ע"א 594/66 אהרוני נ' בנק י. ל. פויכטונגר בע"מ, פ"ד כא(1), 160, 163 (1967); המר' (מחוזי י-ס) 688/66 בנק י. ל. פויכטונגר בע"מ נ' אהרוני, פ"מ נד 291, 293-295 (1966); ת"פ (מחוזי י-ס) 119/53 היועץ המשפטי לממשלת ישראל נ' "קול העם", בערבון מוגבל, פ"מ ח 396 (1953), בפס' 5 לפסק דינו של השופט ב' הלוי; אורי שנהר דיני לשון הרע 421-420 (1997); ראו גם: Collins v Jones [1955] 1 Q.B. 564, at 571 (רע"א 2291/12 הלפרין נ' איצקוביץ (25.06.12) ור' גם ע"א 18200-09-20 סוריאנו נ' זרוקר (31.08.2021)). לסרטון האמור, למלל שנשמע במסגרתו, להתנהגות הנתבעת במהלכו, אין כל זכר בכתב התביעה.
17. שלישית, אין להתיר התנהלות זו של התובעת גם לאור פגיעה מהותית בזכויות הנתבעת אשר, בהעדר טענה קונקרטית לעוולה בהקשר זה, נמנעה יכולתה להתגונן כדבעי.
18. אציין עוד כי ממכלול ראיות התובעת שהוגשו לא נמצא ולו פרסום אחד של מי מהנתבעים בוואטסאפ וגם כל טענה בגין פגיעה בהקשר זה יש לדחות.
19. ניתן עתה לבחון את הפרסומים הקונקרטיים אליהם הפנתה התובעת במסגרת ההליך.
20. עניינה של הנתבעת 1 מדובר בסרטון שהועלה לפייסבוק ביום 03.08.21 בסביבות השעה 03:00 (נספח ב' לתצהיר התובעת) (להלן: "הפרסום הראשון"), פוסט מיום 03.08.21 בצירוף תמונות בסמוך לאחר הסרת הסרטון (נספח ג' לתצהיר התובעת) (להלן: "הפרסום השני"), פוסט מיום 03.08.21 שעה 03:57 הכולל מלל (נספח ו' לתצהיר התובעת) (להלן: "הפרסום שלישי") ותגובת המשך של התובעת (בעמוד השני לנספח זה) (להלן: "הפרסום הרביעי").

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

הפרסום הראשון

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

21. בחינת הסרטון בהתאם לכללים שהתוותה הפסיקה כמפורט לעיל מחייב את המסקנה כי יש בו משום פרסום לשון הרע על התובעת. כך, בעוד התובעת מתעדת את התובעת ובן זוגה, היא מוסיפה מלל המכנה את התובעת "הזונה של דוד כהן", מוסיפה הערות פוגעניות "היא לא שווה כלום", היא מתעדת את התובעת בפנים מלאות וברורות, מציינת את שמה ואף מתעדת את רכבה ומספר הרכב. אף אם ניתן להתייחס לאמירות "זונה" או "היא לא שווה כלום" כקללות בהקשרים מסוימים, הרי שבחינת מכלול הפרסום במסגרת הסרטון אינו מאפשר מסקנה כי מדובר אך במילים מכוערות אלא בלשון הרע ממש בהתאם להוראות סעיפים 1(1) ו-2(1) לחוק.

22. למעשה, גם הנתבעת היתה מודעת לכך כי הפרסום האמור חצה קווים אדומים שאינם ראויים ובהתאם הסירה את הפוסט, ממש בסמוך לפרסומו, ולמעשה אף התנצלה על הדברים (ר' עמוד 11 שורות 23-27 וכן בסיכומיה בעמוד 18 שורות 33-36). לכך השלכות לעניין שאלת הנזק. אולם, אין בכך לפטור את הנתבעת 1 מהאחריות הקשורה בפרסום עצמו.

הפרסום השני

23. התובעת לא מפנה ללשון הרע הקונקרטי בפרסום ולא בכדי - אינני סבור כי יש באמירות המופיעות בפרסום בכללותו משום לשון הרע. בהקשר זה גם צירופן של תמונות התובעת אין בהן לבסס, כשלעצמן, אמירה המהווה לשון הרע.

24. ויודגש, אמירה "זו האישה שפירקה בית... או התוספת "לתפארת מדינת ישראל" אינני מוצא בהן יסוד של לשון הרע והתובעת לא הצביעה על יסוד כזה. אין מדובר בלשון מתלהמת, אין מדובר בתיאור או כינוי גנאי לתובעת אין מדובר בביזוי. התובעת לא הסבירה כיצד לשיטתה המלל האמור נכלל בגדר איזה מהחלופות הקבועות בסעיף 1 לחוק. אינני סבור כי התיאור המפורט יש בו כדי להשפיל או לבזות בשל מעשים מיוחדים. הגבלת האפשרות להתבטא גם בהקשר זה ובדרך האמורה חורגת מגדר האיזון הראוי הנדרש לשמירה גם על חופש הביטוי במרחב הרשתות החברתיות.

25. לאור האמור אינני סבור כי בפרסום השני מתקיים יסוד "לשון הרע".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

הפרסומים השלישי והרביעי

- 1
2
3 26. בטרם נבחן את הפרסומים האמורים יש לזכור את השתלשלות העניינים - תחילה הוצג
4 הסרטון בפרסום הראשון, שהורד לאחר מכן ובמקומו פורסם לפרק זמן קצר הפרסום
5 השני. לאחר שגם פרסום זה הורד פורסם הפרסום השלישי ובהמשך התגובה הנוספת
6 בפרסום הרביעי (עמוד 11 שורות 23-27).
7
8 27. בהקשר לרצף האירועים כאמור אין לי אלא לקבל את גרסת התובעת וזאת כאשר התובעת
9 בחרה משיקוליה שלא לצרף את מכלול התיעוד וההתכתבות המצויים בידה, ונשוב לכך
10 עוד להלן.
11
12 28. הפרסום השלישי זה אינו מאזכר את התובעת, לא מפנה אליה ולא מציין את שמה. מרבית
13 הפרסום, גם מבחינת המלל שבו, אינו מהווה לשון הרע אלא תיאור עובדתי למצבה
14 ותחושותיה של התובעת. בדומה לפרסום השני, כל הקשור לעזיבת הבית והרס המשפחה
15 אינו מהווה לשון הרע.
16
17 29. אולם, הפרסום כולל גם רמיזות מיניות אשר בהחלט יכולות להיכלל בגדר החלופות
18 בסעיפים 1(1) ו-1(2) לחוק. כך, האמירה "אם הלכת עם דבר כזה כנראה שהיא עושה עבודה
19 ממש אבל ממש טובה" (ור' התייחסות התובעת עצמה בעדותה בעמוד 13 שורות 27-36),
20 כך האמירה באותו פרסום – "שוטרת אחת קטנה ומסכנה".
21
22 30. הפרסום הרביעי בכללותו, אף שמגיע בתגובה, בהחלט מהווה לשון הרע, תוך אמירה ברורה
23 המייחסת לתובעת מעשי זנות בפועל, ולא כהתבטאות מכוערת או קללה - "הוא אדם מסכן
24 שבסך הכל חיפש רחמים ואיזו זו.. בחינם כי אין לו כסף למשהו איכותי אז היא ריחמה
25 עליו נתנה לו מה שכנראה היא יודעת לעשות ממש טוב (ראיתי איזה שפתיים יש לה!! משהו
26 טוב)". לא ניתן להבין פרסום זה אובייקטיבית בכל דרך אחרת.
27
28 31. כאשר מביאים בחשבון את מועד הפרסומים הרי שלא ניתן להתעלם מכך שבשלב זה לפחות
29 חלק מהגולשים כבר יודעים כי הדברים מיוחסים לתובעת.
30
31 32. לאור האמור, בכל הקשור לאמירות המיניות המיוחסות לתובעת, לרבות התייחסות
32 קונקרטיית לתובעת כ"זונה" הרי שהתקיים יסוד לשון הרע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

פרסום הנתבע 2

- 1
2
3 33. בכל הקשור לנתבע 2 הרי שטענת התובעת מתייחסת לפרסום יחיד מיום 04.08.19 (נספח
4 ה' לתצהיר התובעת).
5
6 34. לא מצאתי כי בפרסום האמור יש משום אמירת לשון הרע כנגד התובעת והיא גם לא
7 הצביעה, כחובתה על פי הפסיקה, על אמירה המהווה לשון הרע כאמור. גם בכתב התביעה
8 וגם בתצהירה מפנה התובעת להתבטאות – "למה את לא מפרסמת את השם. שאנשים
9 יכירו את הז... בת ז... הזאת שהרסה משפחה ..... " (ר' סעיף 12 לתצהיר התובעת).
10
11 35. אני מסכים כי מדובר בלשון מכוערת. אפילו ניתן לקבוע כי מדובר בגידופים, אף שברמיזה.
12 אולם, מכאן ועד לקביעה כי כל קללה כאמור, אף אם נאמרת במלואה, מהווה "לשון הרע"
13 המרחק הוא רב (ר' גם עדותו של הנתבע 2 בעמוד 15 שורות 29-31). בהקשר זה, בענייני של
14 הנתבע 2, ובהתאם להוראות ההלכה, נזכיר כי יש לבחון את הפרסום בכללותו, ובחינתו
15 ככזה, ודאי מחזקת את המסקנה כי אין בדברים לשון הרע כהגדרת החוק, גם לא בהתייחס
16 למילים "הרסה משפחה" וזאת כאשר הנתבע 2 ממשיך ומבהיר "לקחה גבר לאישה בהריון
17 חודש 9 וסובבה לו את הראש" וזאת בתגובה לפוסט קודם של הנתבעת 1.
18
19 36. יוצא, אם כן, כי בפרסום האמור, אף שהוא כולל גידופים מרומזים, אין משום לשון הרע
20 כלפי התובעת, גם לא בעצם אזכור שמה והפניה לתמונתה. גם הטענה כי היה מעשה עוולתי
21 כלשהו של הנתבע 2 ב"דרבון" אחותו לפרסום פרטי התובעת אין בה דבר כדי לקשור את
22 התבטאותו לעוולה עצמאית שבוצעה על ידו (ר' סיכומי התובע עמוד 17 שורות 15-18).
23
24 37. התובעת הפנתה בסיכומיה למספר פסקי הדין לתמיכה בטענותיה, גם בהתייחס לטענה כי
25 קללות כשלעצמן יכולות להוות יסוד לתביעת לשון הרע. אולם, עיון בפסיקה מגלה שהיא
26 איננה רלבנטית לעניינינו, ודאי לא בנוגע לנתבע 2 - ההליך בת"א 39777-12-11 הר שושן נ'
27 קנזי (08.11.15) וההליך בת"א 31574-05-12 אוסדין נ' אזגי (04.03.14) עניינם באמירות
28 הנוגעות בעיקר לנטייה מינית ולא קללות כשלעצמן. גם בעניינינו כל הקשור לרמיזות
29 המיניות, לרבות הרמיזה כי התובעת מעניקה שירותי מין בתשלום, הוכרו כאמירות
30 המהוות לשון הרע. ההליך בתיק 18676/01 ביאדסה תאופיק נ' חמדאן פריד חאג' אחמד
31 (10.03.05) עוסק באמירה "בן זונה" אך זאת בניסיונות חריגות אשר כללו גם כתיבת
32 ההתבטאות על גבי מסמך המיועד לבית המשפט ולרשויות ובנוגע לעורך דין. מדובר במקרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

1 שונה לחלוטין מאשר בענייננו ולא ניתן ללמוד מאירוע זה כי כל קללה דומה, כשלעצמה,
2 מקימה עילה בלשון הרע.

3

4 38. ויודגש, הקללות מכוערות והאמירות אינן ראויות, גם האמירות המרומזות של הנתבע 2.
5 אולם, מכאן ועד הכרה בכל אמירה ככזו המהווה לשון הרע יש עוד כברת דרך. בהקשר זה
6 יש להביא בחשבון כי במסגרת מכלול ההתכתבות היו התבטאויות חריגות של נוספים
7 ולכאורה אף שיתופים (ר' נספחים ד' ו-ו). אף על פי כן התובעת בחרה לתבוע ביחד עם
8 הנתבעת 1 רק את הנתבע 2 וגם להתנהלותה זו חשיבות בהכרעה בנוגע לתביעה בענייננו.

9

10 39. לאור הקביעה כאמור בנוגע לפרסום הנתבע 2 הרי שיש לדחות את התביעה כנגדו.

11

12

הגנות

13

14 40. למעשה, אין הנתבעת מעלה טענות להגנות על פי הדין במסגרת הגנתה בהליך - בהקשר זה
15 אין כל טענה להגנת תום הלב הקבועה בחוק ולא אזכור לנסיבה קונקרטיה בהתאם
16 להוראות סעיף 15 לחוק. לכל היותר מועלית טענת הגנה משתמעת של "אמת דיברתי" אך
17 גם זאת בנוגע לאמירות בדבר "הרס המשפחה", אמירות שממילא לדידי אינן מהוות לשון
18 הרע כמפורט לעיל. מכל מקום, לנתבעת אין ראיות בהתייחס לאמירותיה והיא מתבססת
19 על השערות (עמוד 9 שורה 24 עד עמוד 10 שורה 1).

20

21

נזק

22

23 41. לאחר ששקלתי את מכלול הראיות שהוגשו בהליך זה הרי שלא עלה בידי התובעת להוכיח
24 כל נזק בשל הפרסומים, ובדגש, אין כל יסוד לתביעה המופרזת של התובעת על סך של
25 350,000 ₪.

26

27 42. אין בידי התובעת כל ראיה להוכיח כל נזק גופני לו היא טוענת.

28

29 43. ראשית, המסמך שהוגש ע"י אריה מישקין אינו בעל ערך ראייתי כלשהו בהליך זה וטוב
30 עשתה התובעת כאשר הסכימה להוציאו מהתיק. מעבר לכך שהמסמך אינו ערוך כחוו"ד
31 מומחה בהתאם להוראות הדין הרי שמר מישקין הינו פסיכולוג קליני ובהתאם אינו מוסמך
32 ליתן חוות דעת בתחום רפואי או לקבוע מסקנה רפואית, לרבות כי אדם סובל מפוסט

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 20-05-35588 אמסלם נ' לוי ואח'

- 1 טראומה. אין מדובר גם בפסיכולוג מטפל שיכול היה להעיד לכאורה על הטיפול שהעניק,
2 אלא במי שנפגש עם התובעת אך לשם כתיבת המסמך לצורך ההליך.
3
- 4 44. שנית, בהקשר זה נעדרת במיוחד עדותו של הפסיכולוג הקליני המטפל – אמיתי פוקס (ר'
5 נספח ט' לתצהיר התובעת) אשר על אף שטיפל בתובעת סרב ליתן לה אבחנה לצורך ההליך
6 (ר' עמוד 6 שורות 4-8). ניתן להסיק מסקנות עובדתיות כנגד התובעת בהקשר זה בהתאם
7 להוראות ההלכה (ר' ע"א 548/78 שרון נ' לוי פד"י לה (1) 760, 736 ועל הלכה זו רע"א 55/89
8 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר בע"מ פ"ד מד (4) 595 וע"א 2273/90 לימה חברה
9 ישראלית לתעשיות כימיות בע"מ נ' פרץ רוזנברג ואח' פ"ד מז (2) 606 וכן ע"א 9656/05
10 שורץ נ' רמנוף (פורסם בנבו) וע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו פ"ד
11 מה(4) 651).
- 12
- 13 45. שלישית, גם המסמכים הרפואיים שצורפו לכאורה אין בהם לסייע בדבר – אין כל אבחון
14 רפואי למרשמי התרופות או כל הסבר למהותן, ממילא התובעת לא נטלה בכלל תרופות,
15 בניגוד לנרמז בתצהירה (ר' סעיף 17 לתצהיר וחקירתה בעמוד 6 שורות 33-34). אין כל
16 מסמך אותנטי בנוגע לטיפול וכאמור הגורם המטפל סרב להעיד בעניינה של התובעת.
17
- 18 46. לאור האמור הרי שהתובעת לא הוכיחה כל מגבלה רפואית וממילא גם לא כל קשר בין
19 מגבלה כלשהי או טיפול רפואי לפרסומים נושא הדין כאן.
20
- 21 47. לא עלה בידי התובעת להוכיח קשר כלשהו בין הפרסומים לבין התפטרותה מהמשטרה.
22 ההפך הוא נכון – מהראיות שהוצגו ניתן לקבוע כי לא היה כל קשר בין השניים.
23
- 24 48. ראשית, מתיקה האישי של התובעת במשטרה עולה תמונה לפיה התפטרותה קשורה
25 בשירות עצמו, יחס המפקדים, משחקי אגו ושלל תיאורים שבאף אחד מהם לא מצוין, ולו
26 ברמז, הנדון במסגרת הליך זה.
27
- 28 49. לניסוח הדברים על ידי התובעת עצמה מול גורמי המקצוע חשיבות משמעותית ולכן נביאם
29 כלשונם - כך, דבריה של התובעת בסיכום ראיון מיום 08.08.19 – "אבקש לפרוש עקב חוסר
30 שביעות רצוני מהתנהלות האנשים במערכת ומהתנהלות המפקדים כלפי פקודה, עקב יחס
31 מזלזל, שקרים ומשחקי אגו, הביאו אותי למצב של התמוטטות עצבים. איני יכולה להישאר
32 במקום בו נגרם לי סבל".
33

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

- 1 כך דבריה בדף ראיונות מיום 20.08.19 – "החומר שנמצא בפניך אני בטוחה שמלא
2 בשקרים. המפקד הנוכחי מכיר אותי שבועיים בקושי. אני לא מוכנה להישאר במקום שלא
3 יודע להעריך אנשים ושמלכלכים תיק אישי. האירוע עם הטיסה הוא רק דוגמא לאיך
4 שמדברים, מתנהלים, הפיקוד לא נותן גיבוי לשוטרים. בגלל זה קיבלתי התמוטטות עצבים.
5 דיברו אליי לא יפה, לעגו לי וככה מפקדים התנהגו אליי לא רואה את עצמי עובדת במערכת
6 קלוקלת כזאת. כשאני בהתקף לפני התעלפות אמר לי המפקד "אני אקח אותך לטרם אבל
7 קודם נעשה ראיון על הקופסא הירוקה" אחרי הראיון הוא הסיע אותי לטרם וזרק אותי
8 שם. היה בעבר אירוע שעלינו מס' סיירים לק' אג"מ בנושא יחסו של 43 כלפינו השוטרים.
9 היה מדבר בצורה מזלזלת מקלל וצועק עלינו ומה שקי' אג"מ עשה, פיצל את כולנו ליחידות
10 אחרות. האופן שבו מפקדים מקבלים גיבוי ע"ח הפרט לא נראית לי, השוטרים מקבלים
11 יחס מזעזע ואני לא מוכנה להיות חלק מזה. שוטרים מפחדים לדבר כי תמיד המפקדים
12 אומרים שאין בעיה יש הערכה תקופתית וגם לי זה קרה רק שלמזלי העלו לי את הציון".
13
- 14 50. יוצא, אם כן, כי התנהלות מקום העבודה הובילה להתפטרות ואין כל אזכור לפרסומים
15 נושא הליך זה. ויודגש, דברי התובעת בראיונות האמורים מפרטים מסכת ארוכה של
16 תלונות כלפי גורמים פיקודיים ואירועים שונים שאינם קשורים בכלל התובעת – כך אירוע
17 הטיסה (ר' גם עמוד 9 שורות 9-10), כך אירוע "קופסא ירוקה", כך האירוע מול "43" וקצין
18 אג"מ.
19
- 20 51. זאת ועוד, האמור גם מחזק את המסקנה כי אין כל ערך ראייתי למסמך שנחתם על ידי מר
21 מישקין וממילא אין כל קשר בין מצב נפשי כלשהו של התובע לבין הפרסומים - אין כל
22 התייחסות לטענות התובעת עצמה לכך שהתמוטטות העצבים שלה נגרמה עקב יחס
23 המפקדים במשטרה וללא כל קשר לפרסומים!
24
- 25 52. שנית, אין כל סבירות בטענת התובעת לפיה בעקבות הפרסום ביום 03.08.19 לפנות בוקר
26 היא כבר החלה לשמוע דיבורים ולחשושים מאחורי גבה וביום למחרת כבר הודיעה על
27 התפטרותה (עמוד 5 שורות 24-26) כאשר אין היא יכולה לשאת את הדיבורים מאחורי גבה
28 (ר' גרסת התובעת בעמוד 4 שורות 28-31 ובהמשך עמוד 5 שורות 1-8 אל מול גרסת הנתבעת
29 בעמוד 10 שורות 28-32). אין לתובעת כל הסבר כיצד התחילו "לחשושים", "טינוף" התיק,
30 ועוד שאר האשמות, בלוחות זמנים בלתי סבירים אלו. לא מצאתי הסבר מניח את הדעת
31 בעדות התובעת לדברים שאמרה במסגרת הראיונות המצוטטים לעיל ומדוע אין כל אזכור,
32 ולו ברמז, לפרסומים.
33

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

- 1 53. שלישית, טענות התובעת בכל הקשור להתנהלות במשטרה, והקשר, אם בכלל, לפרסומים
2 ולסיום העסקתה, לא הוכחו אף שניתן היה להוכיח אותם בנקל.
3
4 כך, התובעת חדלה מלהעיד עדים רלבנטיים בהתייחס למפורט בסעיף 14 לתצהירה ונספח
5 ז לו – בעלה, הוא צד לאותן התכתבויות, אף שנכח בדיונים בבית המשפט, לא העיד
6 במסגרת ההליך מטעמה; התמליל המוזכר בתצהיר לא צורף כחלק מהראיות (לא פיזית,
7 לא בנט המשפט וגם לא ברשימת המוצגים) ואינו ראיה בהליך. מכל מקום לא זומנה אותה
8 שוטר עלומה למתן עדות וגם לא כל שוטר אחר בתחנה; נספח ד' לכתב התביעה,
9 התכתבות חלקית כלשהי "נעלם" מראיות התובעת ולא הוגש כלל; הגב' הילה בן הרוש לא
10 זומנה לעדות מטעם התובעת וללא כל הסבר;
11
12 כך, לא צורפו הפרסומים עצמם בין השוטרים שהובילו לכאורה למתואר בנספח ז'.
13
14 כך, לא ניתן לקשור מראיות התובעת את פרסום הנתבעת דווקא לאותה הודעה שצורפה
15 בנספח ז'. עדותה של התובעת בהקשר זה בחקירתה הנגדית לא נותנת שום מענה ראייתי
16 (עמוד 9 שורות 21-23) ומנגד עדותה של הנתבעת מבססת כי היא איננה קשורה כלל באותם
17 פרסומים (ר' עמוד 13 שורות 18-19 וכן עמוד 12 שורות 14-16).
18
19 54. רביעית, התובעת לא תמכה את תצהירה בכל הקשור לנזקים הנטענים בדבר – כאמור,
20 חומר הראיות מלמד כי אין קשר בין התפטרותה לבין הפרסומים. כאמור, אין בידי
21 התובעת להוכיח נזק רפואי נפשי. לא נטען כל נזק כלכלי אחר וממילא לא הוכח. התובעת
22 מאשרת כי היום היא כבר עובדת כמתווכת לאחר שהוציאה רישיון לכך (עמוד 5 שורות 16-
23 17). התובעת לא תמכה את טענותיה בעדות נוספת כלשהי – לא של בני משפחה (ר' למשל
24 סעיפים 16 ו-20 לתצהירה) ואפילו לא של בן זוגה, הגרוש של הנתבעת, גם בהתייחס לנזק
25 אך בפרט ובעיקר בהתייחס לאמור בסעיפים 5-7 לתצהירה. בהתאם להוראות ההלכה כפי
26 שהוזכרה לעיל אני סבור כי לאי העדתו של בעלה של התובעת השלכה משמעותית לחובתה
27 בכל הקשור להוכחת טענת הנזק.
28
29 55. חמישית, אין בראיות התובעת, לא בתצהירה ולא בעדותה, כל כימות לנזק הנטען.
30
31 56. בנסיבות האמורות לכל היותר זכאית התובעת לפיצוי ללא הוכחת נזק, אך גם פיצוי זה
32 אינו יכול לעמוד על הצד הגבוהה.
33

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

- 1 57. ראשית, לא עלה בידי התובעת להוכיח כי הפרסום נועד לפגוע – מקובלת עלי עדות הנתבעת
2 בהקשר זה (עמוד 11 שורות 23-27 ועמוד 14 שורות 10-12). יש להביא בחשבון את סערת
3 הרגשות בה היתה נתונה הנתבעת במועד הפרסום.
4
- 5 58. שנית, עיקר לשון הרע המיוחס לנתבעת הינו בפרסום הראשון, הוא זה אשר גם מזהה אותה
6 באופן ישיר ומגלם אמירות פוגעניות מפורשות (להבדיל מרמיזות בפרסומים הנוספים).
7 אולם, בחינת נספח ב' לכתב התביעה מגלה כי מדובר היה בפרסום לפרק זמן קצר בלבד
8 שהוסר בסמוך לאחר העלאתו על ידי התובעת. על פי הראיה היחידה הקיימת בהקשר זה
9 (נספח ב') לפרסום בסרטון הועלתה תגובה אחת בלבד, נעשו בו 17 צפיות (כולל צפיות
10 התובעת עצמה) ו-2 שיתופים בלבד. יוצא כי היקף הפרסום היה מצומצם ממש (ר' גם עדות
11 הנתבעת בעמוד 11 שורות 23-27 ובעמוד 12 שורות 5-16 שלא הופרכה ולפיה הפוסט עלה
12 למשך דקות בודדות באמצע הלילה).
13
- 14 59. שלישית, הפרסומים השלישי והרביעי לא כללו אזכור או הפניה לתובעת ועל כן רק מי
15 שנחשף לפרסומים קודמים, וכאמור לא הוכח כי היו רבים כאלו, יכול היה לקשור את
16 הפרסום לתובעת.
17
- 18 60. רביעית, התובעת טענה כי עניינה פורסם בפני עשרות אלפי אנשים אך דבר לא הוכח על ידה
19 בהקשר זה. גם בסיכומיה, ולשאלתי, לא עלה בידה להראות כיצד הוכחה על ידה התפוצה
20 הנטענת. אין כל ראיה לתובעת בהקשר זה והראיה היחידה כאמור מלמדת על תפוצה
21 לעשרות אנשים בלבד ולפרקי זמן קצרים.
22
- 23 61. חמישית, כפי שהוזכר לעיל, התובעת בחרה לצרף באופן מגמתי רק חלק מההתכתבויות
24 והפרסומים בעקבות הפוסטים שפורסמו על ידי הנתבעת. בהקשר זה, ובפרט, התובעת
25 בחרה שלא לצרף את התגובה שלה ואת השתלשלות הפרסומים בעקבות תגובה זו, אף
26 שבידה תיעוד נוסף לפרסומים (עמוד 8 שורות 1-3). בנסיבות אלו הרי שיש לתת משקל גדול
27 יותר לגרסתה של הנתבעת בדבר "תרומתה" של התובעת עצמה לפרסום (ר' עמוד 12 שורות
28 21-27).
29
- 30 62. שישית, אני סבור כי יש מקום להתייחס לשלושת הפרסומים, רובם בפרק זמן קצר במהלך
31 הלילה, כפרסום אחד לצורך קביעת שיעור הפיצוי ללא הוכחת נזק לעניין סעיף 7א(ב) לחוק.
32

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

1 63. בנסיבות האמורות, לכל היותר ניתן לקבוע פיצוי ללא הוכחת נזק לתובעת בסך כולל של
2 15,000 ₪ בגין כל הפרסומים.

3

4

סיכום

5

6 64. לאור כל האמור לעיל התביעה כנגד הנתבעת 1 מתקבלת בחלקה.

7

8 65. אני קובע כי הנתבעת 1 פרסמה לשון הרע כנגד התובעת בפרסומים הראשון, השלישי
9 והרביעי. התביעה בגין הפרסום השני נדחת בהעדר לשון הרע.

10

11 66. לא קמות לנתבעת 1 הגנות בגין פרסומים אלו.

12

13 67. התובעת לא הוכיחה נזק בגין הפרסומים.

14

15 68. אני מחייב את הנתבעת 1 לשלם לתובעת פיצוי ללא הוכחת נזק בסך כולל של 15,000 ₪.

16

17 69. בהעדר לשון הרע בפרסום הנתבע 2 התביעה כנגדו נדחת.

18

19 70. בכל הקשור להוצאות ניהול ההליכים הרי שיש לשקול את העובדה כי התביעה התקבלה
20 בחלקה כנגד הנתבעת 1. מנגד, התביעה נדחתה כנגד הנתבע 2 והייצוג של הנתבעים בהליך
21 היה משותף. יש גם לשקול את הפער המשמעותי שבין סכום התביעה לבין התוצאה הסופית
22 של ההליך ואת ניהולו עד תומו.

23

24 71. בנסיבות האמורות אני סבור כי האיזון הראוי יהיה בקביעה כי כל צד יישא בהוצאותיו
25 בהליך.

26

27 72. הסכומים האמורים בפסק דין זה ישולמו בתוך 30 יום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה
28 וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

29

30 73. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

31

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 35588-05-20 אמסלם נ' לוי ואח'

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ב, 07 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.

1
2
3

אורן סילברמן, שופט

4
5

